

Byzantine Philosophers on Valid Arguments

Katerina Ierodiakonou

Anonymus Heiberg (1007)

Anonymi Logica et quadrivium cum scholiis antiquis, ed. J. L. Heiberg, Copenhagen 1929.

Michael Psellos (1018-c.1078)

unedited paraphrase of the *Prior Analytics*: e.g. Paris. gr. 1918, fols. 40r-112r, XIV s.; Paris. gr. 2062, fols. 1r-58r, XIV s.; Laurent. 71.19, fols. 89r-108v, XIV-XV s.; Laurent. 85.1, fols. 203r-217r, XIV s.; Vatic. Barb. gr. 164, fols. 43r-62v, XIV s.; Hierosol., Sti Sepulcri 106, fols. 166v-189v, XIII s.

unedited scholia on the *Prior Analytics*: e.g. Vatic. gr. 243, fols. 150r-162v, XIII-XIV s.; Vatic. gr. 209, fols. 104v-125r, XIV s.

John Italos (c. 1025-after 1082)

Ioannes Italos, Quaestiones quodlibetales, ed. P. Joannou, *Studia Patristica et Byzantina* 4, Ettal 1956.

Ioannis Itali Opera, ed. N. Ketschakmadze, Tbilisi 1966.

Leo Magentenos (late 12th or early to mid-13th century)

Leonis Magentini in analytica priora commentaria, ed. V. Trincavelli, Venice 1536.

Τα σχόλια του Λέοντος Μαγεντηνού στο Β' βιβλίο των Αναλυτικῶν προτέρων, ed. N. Agiotis, PhD thesis, University of Ioannina 2014.

Nikephoros Blemmydes (1197-c.1269)

Epitome logica, ed. J. Wegelin, *Patrologia Graeca* 142: 675–1004, Paris 1885.

Sophonias (late 13th to early 14th century)

Themistii quae fertur in Aristotelis analyticorum priorum librum I paraphrasis, ed. M. Wallies, *CAG* 23.3, Berlin 1884.

...

Alexander of Aphrodisias (late 2nd to early 3rd century)

Alexandri Aphrodisiensis in Aristotelis analyticorum priorum librum I commentarium, ed. M. Wallies, *CAG* 2.1, Berlin 1883.

Ammonius (c.440-c.520)

Ammonii in Aristotelis analyticorum priorum librum I commentarium, ed. M. Wallies, *CAG* 4.6, Berlin 1899.

John Philoponus (c.490-570)

Ioannis Philoponi in Aristotelis analytica priora commentaria, ed. M. Wallies, *CAG* 13.2, Berlin 1905.

Elias (6th century)

L. G. Westerink, 'Elias in the *Prior Analytics*', *Mnemosyne* 14, 1961, 126-39.

TEXT 1: John Italos, *qu.* 7 (ed. N. Ketschakmadze)

17. [Συμβαίνει] τοὺς δ' αὖ συλλογισμοὺς συλλογίζεσθαι τε καὶ ἀποδεικνύειν, ἔχειν δὲ καὶ ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος οὐκ αὐτόθι, καθάπερ ἐπὶ τῶν προτάσεων, ἀλλ' ἐμμεθόδως ἐμφανίζειν ἐκάτερον τῶν εἰρημένων.

On the other hand, syllogisms are valid and probative arguments, and they have the truth and falsity not from themselves, as in the case of the premises, but in presenting each of what is said methodically.

TEXT 2: Nikephoros Blemmydes, *Epitome logica* 932B

Συνακολουθεῖ τὸ συμπέρασμα ταῖς προτάσεις, οὐ διὰ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ διὰ τὴν θέσιν τῶν προτάσεων.

The conclusion follows from the premises, not because of the nature of things, but because of the position of the premises.

TEXT 3: Anonymus Heiberg 1.30.24-33; trans. J. Barnes

οἱ δὲ παρὰ τούτους πάντες εἰσὶν ἀσυλλόγιστοι· ἀσυλλόγιστοι δὲ λέγονται διὰ τὸ ἐναντία καὶ ἀδιάκριτα συνάγειν τὰ συμπεράσματα· οἷον ὡς ἐπὶ ἐνὸς ὑποδείγματος τοῦ δευτέρου τρόπου τῆς πρώτης ἐξάδος ἐν τῷ αὐτῷ πρώτῳ σχήματι· ἡ οὐσία παντὶ ζῷῳ, τὸ ζῷον οὐδενὶ ἀψύχῳ, ἡ οὐσία ἄρα παντὶ ἀψύχῳ· καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου· τὸ ζῷον παντὶ ἀνθρώπῳ, ὁ ἄνθρωπος οὐδενὶ ἀψύχῳ, τὸ ζῷον ἄρα οὐδενὶ ἀψύχῳ· ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ τῆς αὐτῆς ποιότητος τε καὶ ποσότητος ἐναντία συνήχθησαν συμπεράσματα.

All the combinations apart from these are non-concludent. They are called non-concludent because they infer to contrary and incompatible conclusions. So – to take as a single example the second combination of the first hexad in this first figure –

Substance to every animal

Animal to no inanimate

Therefore: substance to every inanimate

And again, for the same combination:

Animal to every man

Man to no inanimate

Therefore: animal to no inanimate

Observe how, for the same combination and the same quality and quantity, contrary conclusions have been inferred.

TEXT 4: Aristotle, *APr.* 26a2-9; trans. J. Barnes

εἰ δὲ τὸ μὲν πρῶτον παντὶ τῷ μέσῳ ἀκολουθεῖ, τὸ δὲ μέσον μηδενὶ τῷ ἐσχάτῳ ὑπάρχει, οὐκ ἔσται συλλογισμὸς τῶν ἄκρων· οὐδὲν γὰρ ἀναγκαῖον συμβαίνει τῷ ταῦτα εἶναι· καὶ γὰρ παντὶ καὶ μηδενὶ ἐνδέχεται τὸ πρῶτον τῷ ἐσχάτῳ ὑπάρχειν, ὥστε οὔτε τὸ κατὰ μέρος οὔτε τὸ καθόλου γίνεται ἀναγκαῖον· μηδενὸς δὲ ὄντος ἀναγκαίου διὰ τούτων οὐκ ἔσται συλλογισμὸς· ὅροι τοῦ παντὶ ὑπάρχειν ζῷον – ἄνθρωπος – ἵππος, τοῦ μηδενὶ ζῷον – ἄνθρωπος – λίθος.

If the first follows each of the middle and the middle holds of none of the last, then there will not be a syllogism of the extremes; for nothing necessary results by virtue of the fact that this is so. For it is possible for the first to hold of each of the last and of none of it, so that neither the particular nor the universal is necessary. And if nothing is necessary, there will not be a syllogism by way of these items. Terms for holding of each: Animal, Man, Horse. Of none: Animal, Man, Stone.

TEXT 5: Alexander of Aphrodisias, in *APr* 52.19-25; trans. J. Barnes *et al.*

συλλογιστικαὶ δὲ καὶ δόκιμοι συζυγίαι λέγονται αἱ μὴ συμμεταβάλλουσαι τῇ τῆς ὕλης διαφορᾷ μηδὲ ἄλλοτε ἄλλοῖον συνάγουσαι τε καὶ δεικνύουσαι ἀλλὰ αἰεὶ καὶ ἐπὶ πάσης ὕλης ὁμοίον τι καὶ ταῦτὸν εἶδος ἐν τῷ συμπεράσματι φυλάττουσαι· ἡ δὲ συμμεταπίπτουσα τῇ ὕλει καὶ συμμετασχηματιζομένη καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖον καὶ μαχόμενον ἴσχουσα τὸ συμπέρασμα ἀσυλλόγιστός τε καὶ ἀδόκιμος συζυγία, ὡς ἄνθρωπος ἀδόκιμος ὁ μὴ ἐστὼς τὴν γνώμην μηδὲ βέβαιος.

Combinations are called syllogistic and reliable if they do not alter together with differences in the matter – i.e. if they do not deduce and prove different things at different times, but always and in every material instance preserve one and the same

form in the conclusion. Combinations which change and alter configuration together with the matter and acquire different and conflicting conclusions at different times, are non-syllogistic and unreliable – just as a man is unreliable if he is not stable and firm in his judgement.

TEXT 6: Nikephoros Blemmydes, *Epitome logica* 952B

Οὗτοι μὲν οὖν οἱ τέσσαρες τρόποι τοῦ πρώτου σχήματος ἐξ ἀληθῶν προτάσεων ἀληθῆς ἀεὶ συμπεραίνουσιν· ὅθεν καὶ συλλογιστικοὶ ὀνομάζονται· οἱ δὲ παρ' αὐτοὺς ἅπαντες ἀσυλλογιστοὶ εἰσι, διὰ τὸ συνάγειν καὶ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ, τῶν προτάσεων οὐσῶν ἀληθῶν. Ἴδου γὰρ ἐκ καθόλου ἀποφατικῆς τῆς ἐλάττωνος, καὶ ἀληθῆς καὶ ψευδῆς ἐν πρώτῳ συνάγεται σχήματι· ἀληθῆς μὲν, Οὐδεὶς λίθος ἄνθρωπος· πᾶς ἄνθρωπος ζῶν· οὐδεὶς λίθος ζῶν· ψευδῆς δὲ, Οὐδεὶς λίθος ἄνθρωπος· πᾶς ἄνθρωπος οὐσία· οὐδεὶς λίθος οὐσία. Τοιαῦτα συμβαίνει καὶ τοῖς ἄλλοις τρόποις τοῦ τοιοῦτου σχήματος τοῖς μὴ παραδεδομένοις ἡμῖν· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων σχημάτων ἔστιν εὐρεῖν.

TEXT 7: Italos, *qu. 7* (ed. N. Ketschakmadze)

36. λέγεται δὲ καὶ ἐν ἅπασιν τοῖς σχήμασι ὁ μὲν τῶν ὄρων μείζων, ὁ δὲ ἐλάττων, ὁ δὲ μέσος, καὶ μείζων μὲν ἔστι ὄρος ὁ ἐν τῷ συμπεράσματι κατηγορούμενος, ἐλάττων δὲ ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τούτῳ ὑποκείμενος, μέσος δὲ ὁ μηδέποτε ἐν ὄρω τῶν συμπερασμάτων φαινόμενος, καὶ ἔστιν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ σχήματι τῷ μὲν μείζωνι ὁ μέσος ὑποκείμενος, τοῦ δὲ ἐλάττωνος κατηγορούμενος. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀμφοῖν ὁ μέσος κατηγορούμενος καὶ ἀμφοῖν γε ὑποκείμενος ἐν τῷ ἐσχάτῳ. διὰ δὲ τοῦτο τρία ἔστι καὶ οὐ πλείω τὰ σχήματα τῶν συλλογισμῶν. οὐ γὰρ ἔχει τινὰ θέσιν ἑτέραν ὁ ἐν τούτοις καλούμενος μέσος. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἄρα σχῆμα ἕτερον ἔσται.

TEXT 8: Leo Magentenos, *in APr.* 1b.3-17, pp. 126-7

τρία δὲ σχήματά εἰσι καὶ οὐ πλείονα, διότι καὶ τρία εἶδη εἰσὶ συλλογισμῶν· ἀποδεικτικόν, διαλεκτικόν καὶ σοφιστικόν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον σχῆμα λυσιτελεῖ σοὶ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, καθόσον ἐν αὐτῷ μόνῳ συνάγεται τὸ 'παντί', καὶ ὁ ἀποδεικνύων τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατασκευάζει, σπανιάκις δὲ καὶ ἀνασκευάζει· τὸ δὲ δεύτερον χρησιμεύει εἰς τὴν διαλεκτικὴν· ἀεὶ γὰρ ὁ διαλεκτικὸς ἀνασκευάζει καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ σχήματι πάντα τὰ συμπεράσματα ἀεὶ ἀποφάσκει· τὸ δὲ τρίτον εἰς τὴν σοφιστικὴν· οἱ γὰρ σοφιστικοὶ μερικὰ συνάγουσι, μερικὰ δὲ συμπεράσματα συνάγοντα καὶ ἐν τῷ τρίτῳ. ἢ γὰρ αὐτοῦ τὴν οἰκείαν τάξιν συντηρεῖ, καὶ τῷ ὄντι μέσος ἔστιν ὡς τῷ μὲν ἐνὶ τῶν ἄκρων ὑποκείμενος, τοῦ δὲ ἑτέρου κατηγορούμενος, καὶ ποιεῖ τὸ πρῶτον σχῆμα (πρῶτον δὲ λέγεται ὡς τιμιώτερον, καθόσον ἐν αὐτῷ ὁ μέσος τὴν οἰκείαν τάξιν φυλάττει, καὶ ὅτι πάντα τὰ προβλήματα ἐν αὐτῷ συνάγεται)· ἢ ὑπερανέστηκεν τῶν ἄκρων καὶ ποιεῖ τὸ δεύτερον· ἢ ὑπόκειται τοῖς ἄκροις καὶ ποιεῖ τὸ τρίτον. ἔστιν εἰπεῖν καὶ ἑτέραν αἰτίαν· πέντε εἰσὶ γνωστικαὶ δυνάμεις, ἡγουν νοῦς, διάνοια, δόξα, φαντασία καὶ αἴσθησις. καὶ ὁ μὲν νοῦς οὐ συλλογίζεται ὡς πάντα γινώσκων κρειττόνως ἢ κατὰ ἀπόδειξιν... ἀλλ' οὐδὲ ἡ αἴσθησις συλλογίζεται ἀντιληπτικῆ οὕσα τῶν μερικῶν· ἐκ τούτων δὲ συλλογισμὸς οὐ γίνεται. ὡσαύτως δὲ οὐδ' ἡ φαντασία συλλογίζεται... καὶ λοιπὸν ἡ διάνοια ἔστιν ἡ συλλογιζομένη· καὶ εἰ μὲν ἐκ τοῦ νοῦ λάβῃ τοὺς ὄρους, ποιεῖ τὸν ἀποδεικτικόν συλλογισμὸν... εἰ δὲ ἡ διάνοια λάβῃ τοὺς ὄρους ἐκ τῆς δόξης, ποιεῖ τὸν διαλεκτικόν συλλογισμὸν... εἰ δ' ἐκ τῆς φαντασίας, ποιεῖ τὸν σοφιστικόν ὡς ἐκ μερικῶν προτάσεων συνιστάμενον.

TEXT 9: John Philoponus, *in APr.* 65.20-22

διὸ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον σχῆμα ἐπ' εὐθείας γράφεται τοῖς ἄκροις ὁ μέσος ὄρος, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ὑπεράνω, κατὰ δὲ τὸ τρίτον ὑποκάτω.

TEXT 10: Anonymus Heiberg 1.64.19-31

πέντε γὰρ οὐσῶν τῆς ψυχῆς τῶν δυνάμεων, νοῦ, διανοίας, δόξης, φαντασίας, αἰσθήσεως, ἡ μὲν διάνοια τεχνίτου λόγον ἐπέχει, καὶ τὸ ποιητικὸν αἰτιὸν ἐστὶ τῶν συλλογισμῶν, ὡς καὶ ἀπ' αὐτῆς νοεῖν τῆς ἐτυμολογίας παρίσταται· διάνοια γὰρ ἐστὶ δίοδος τις καὶ πορεία ἐννοίας ἀπὸ τῶν προτάσεων ἐπὶ τὸ συμπέρασμα, αἱ δὲ λοιπαὶ οἷά τινες θησαυροὶ τῇ διανοίᾳ πρὸς τὴν τῶν προτάσεων λήψιν πεφύκασιν· ἡ γὰρ τοι διάνοια ἢ ἀπὸ τοῦ νοῦ τὰς προτάσεις λαμβάνει καὶ τὸν ἀποδεικτικὸν ποιεῖ συλλογισμὸν ἢ ἀπὸ τῆς δόξης, ἥτις εἰς δύο διαιρεῖται δόξας, λογικὴν τε καὶ ἄλογον, καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς λογικῆς, ποιεῖ τὸν διαλεκτικόν, εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀλόγου, τὸν ῥητορικόν, ἢ ἀπὸ τῆς φαντασίας, καὶ τὸν σοφιστικὸν συνιστᾷ, ἢ ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως, καὶ ἀποτελεῖ τὸν ποιητικόν.

TEXT 11: Elias, in Apr. 139.22-31

καὶ γινώσκει μὲν τὰ πέντε, συλλογίζεται δὲ μόνη ἡ διάνοια· ταύτης γὰρ μόνης τὸ διανύειν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν προτάσεων ἐπὶ τὸ συμπέρασμα, διὸ καὶ μόνη διάνοια λέγεται. καὶ οὔτε τὰ ἄκρα συλλογίζεται, νοῦς καὶ αἴσθησις, ὡς αὐτοπτοῦντα, οὔτε ἡ φαντασία συλλογίζεται· πόθεν γὰρ ἢ πῶς λαβοῦσα, τῆς αἰσθήσεως μὴ συλλογιζομένης; οὔτε μὴν ἡ δόξα συλλογίζεται ὡς μόνον τὰ συμπεράσματα εἰδυῖα καὶ διὰ τοῦτο διανοίας ἀποτελεῦτησις λεγομένη. μόνης ἄρα διανοίας ὁ συλλογισμὸς· ἀλλ' αὕτη ἢ παρὰ νοῦ τὰς προτάσεις λαμβάνει, ὅτε δεῖται τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, καὶ ποιεῖ τὸν ἀποδεικτικόν· ἢ ἀπὸ δόξης, καὶ ποιεῖ τὸν διαλεκτικόν· ἢ ἀπὸ φαντασίας καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ αἰσθήσεως, καὶ ποιεῖ τὸν σοφιστικόν.

TEXT 12: John Italos, qu. 55.79-84 (ed. P. Joannou)

Ἄπας τοίνυν συλλογισμὸς ἢ πρώτου ἢ δευτέρου σχήματος ἢ τρίτου τινὸς ἐστὶ· τὰ δὲ σχήματα τῶν συλλογισμῶν ταῦτα· ὁ Γαληνὸς δὲ καὶ τέταρτον ἐπὶ τούτοις ἔφασκεν εἶναι, ἐναντίως πρὸς τὸν Σταγειρίτην φερόμενος, ὃς λαμπρότερον ἀναφανῆναι οἰόμενος τῶν τὴν λογικὴν πραγματείαν ἐξηγουμένων παλαιῶν, ὡς πορρωτάτω τῆς ἀληθείας ἐκπέπτωκε.

Laurent. 71.19, fols. 89r

